

Пролѣтъ.

А. П. Чеховъ.

По земята още се вижда снѣгъ. ^И въ душата се съ-
бужда пролѣтъта. *Като те ли е*

Ако вие нѣкога ~~сте~~ ^{сте} оздравѣли отъ тежка болестъ,
— известно ви е онова блажено състояние следъ оздра-
вяването, когато се чувствувате тъй леко, и се усмихвате
безъ всѣка причина.

Земята е студена, калѣта и снѣгътъ хрущятъ подъ
краката, но какъ наоколо всичко е весело, ласкаво,
приветливо!

Въздухътъ е тъй ясенъ и прозраченъ, че ако се въз-
качишъ на гълъбарника или камбанарията, струва ти се,
като че виждашъ цѣлия свѣтъ отъ единия до другия
край. Слънцето свѣти ярко, и лжчитъ му, игриви и ра-
достни, се сипятъ въ водитъ заедно съ вrabцитъ. Рѣкич-
ката пораства и потъмнява; тя вече се е събудила и
днесъ-утре ще зареве. Дърветата сж голи, но вече жи-
вѣятъ и дишатъ. Въ такова време е хубаво да оправяшъ
каналчета на вадата, да пускашъ по нея корабчета, или
да чупишъ неразтопения ледъ. Хубаво е сжшо да гонишъ
съ очи гълъби изъ небесната синевина, да се качишъ
по дърветата и привързвашъ гнѣздо за скорцитъ.

Да, всичко е хубаво въ такова щастливо време!

Прев. П. А. Христовъ.